

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
СПРАВА «БАБІЧ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF BABICH v. UKRAINE)
(Заява № 54014/13)

Стислий виклад рішення від 20 вересня 2022 року

У вересні 2012 року заявника затримали за підозрою в участі в низці шахрайських дій з нерухомим майном. Ленінський районний суд м. Луганська обрав заявнику запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, посилаючись на тяжкість злочинів, у вчиненні яких він обвинувачувався, і зазначаючи, що, перебуваючи на волі, він міг перешкоджати встановленню істини у його справі або переховуватися.

У жовтні 2012 року Апеляційний суд Луганської області (далі – Апеляційний суд) задовольнив апеляційну скаргу заявника та звільнив його під підписку про невиїзд, зазначивши, що тримання заявника під вартою було необґрунтованим.

10 липня 2013 року Лисичанський міський суд (далі – Лисичанський суд), посилаючись на тяжкість злочинів, у вчиненні яких обвинувачувався заявник, необхідність запобігти його переховуванню та перешкоджанню встановленню істини у справі, задовольнив клопотання прокурора про обрання заявнику запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою. Перебуваючи під вартою, заявник звертався до Лисичанського суду та Апеляційного суду Луганської області зі скаргами, вимагаючи звільнити його з-під варті, але безуспішно.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник скаржився за пунктом 1 статті 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція), стверджуючи, що постанова Лисичанського суду від 10 липня 2013 року про зміну запобіжного заходу була свавільною. Крім того заявник скаржився за статтею 13 Конвенції на відсутність ефективної процедури, за допомогою якої міг оскаржити законність тримання його під вартою.

Розглянувши скарги заявника Європейський суд зазначив, що наявні матеріали не свідчать, що Лисичанський суд здійснив належну оцінку фактів щодо необхідності застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою. Лисичанський суд не навів жодних додаткових обґрунтувань для своєї постанови, крім того, не пояснив, чи порушував заявник підписку про невиїзд під час досудового розслідування та судового розгляду. Європейський суд встановив, що постанова Лисичанського суду від 10 липня 2013 року не забезпечила заявнику належного захисту від свавілля та констатував порушення пункту 1 статті 5 Конвенції.

Скаргу заявника за статтею 13 Конвенції Європейський суд вирішив розглянути за пунктом 4 статті 5 Конвенції, та у контексті висновків у рішенні у справі «Молодорич проти України», констатував порушення цього положення Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 5 Конвенції;
3. *Постановляє*, що було порушено пункт 4 статті 5 Конвенції;
4. *Постановляє*, що:
  - (а)упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику 2 300 (дві тисячі триста) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди; ця сума має бути конвертована у валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;
  - (б)із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;
5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.